

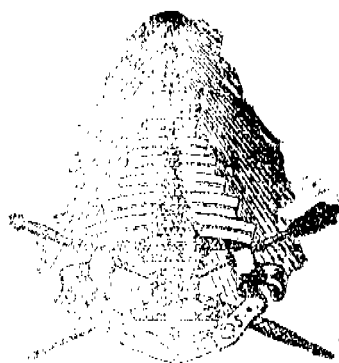
เล่ม ๓๐ หน้า ๔๑๘ ราชกิจจานุเบกษา วันที่ ๑ มีนาคม ๒๔๕๖

ข้อ ๑๗ ประเภทไม้ที่ห้าม ซึ่งจัดเป็น ๓ ชนิด ตามกฎ
มีรายชื่อแจ้ง อยู่ในบาญชีไม้ ซึ่งเมื่อจะใช้กฎข้อนี้บังคับให้
อย่างบางชนิด หรือจะใช้ ให้แก่บุคคลอย่าง ตามที่มันแจ้ง อยู่ในบาญชี
ในเขตต์ของอำเภอใดหรือตำบลใด สมุห์เทศาภิบาลจะได้ประกาศ
โฆษณาให้ทราบทั่วกัน ตามข้อ ๒ ของกฎข้อนี้บังคับ
ตามคำสั่งรองเดนมศักดิ์

กฎให้ไว้แต่วันที่ ๑๘ เดือน กุมภาพันธ์ พระพุทธศักราช ๒๔๕๖

(ลพพระนาม) ดำรงราชานุภาพ

เดนมศักดิ์ กระทรวงมหาดไทย

พระราชบัญญัติ เมืองใหม่หรือ โตนกัน

พระพุทธศักราช ๒๔๕๖

มีพระบรมราชโองการ ใน พระบาทสมเด็จพระปรเมนทรมหาอานันทมหิดล

วันที่ ๑ มีนาคม ๒๕๕๖ ราชกิจจานุเบกษา เล่ม ๓๐ หน้า ๔๑๙

พระมกุฎเกล้าเจ้าอยู่หัว ดำรัส เห็นชอบแล้ว เห็นว่า ธรรมเนียม ให้ประกาศให้ทราบทั่วกัน ว่า สมควร จะมี ข้อ ระเบียบ สำหรับ ป้องกัน มิให้เกิด อันตราย ด้วย เรือ โดนกั้น ใน เวลาเดิน ทะเล ตั้ง ขึ้น ไว้ เป็นหลัก จึง ทรง พระกรุณาโปรดเกล้าฯ ให้ตราพระราชบัญญัติกำหนด ข้อบังคับ ขึ้น ไว้ ดังต่อไปนี้

ความเบื้องต้น

ข้อบังคับเหล่านี้ ให้ ใช้สำหรับ เรือกำปั่น ชาติสยามทุกลำ ที่เดินอยู่ในทะเลลึกแต่ใน บรรดาแม่น้ำลำคลองกับ ทะเลลึกซึ่ง เรือกำปั่นเดินทะเลขึ้นลงได้

ใน ข้อบังคับต่อไปนี้ เรือกลไฟทุกลำที่เดิน โดยใช้แต่ใบ แลไม่ได้ แล่นด้วยใช้แรงสัตว์ให้ ถือว่า เป็นเรือใบ แล เรือกลไฟ ทุกลำที่ แล่น โดยใช้แรงสัตว์ แม้จะใช้ ใบ ด้วยหรือไม่ได้ ใช้ก็ตาม ให้ ถือว่าเป็น เรือกลไฟ

คำว่า “เรือกลไฟ” นั้น ให้หมายความว่า ตลอด ถึงเรือทุกลำที่ แล่นโดยใช้เครื่องจักรไม่ว่าอย่างใด ๆ

คำว่า “เรือกำปั่นเดิน” นั้น ตามความในข้อ บังคับนี้ หมายความว่า เรือที่ไม่ได้ ทอดลมนอ หรือยก อยู่กับฝั่ง หรือเรือ ที่ติดดิน

ข้อ บังคับว่าด้วยการใช้ โคมไฟ

ใน ข้อบังคับนี้ คำว่า “แสงเห็นกระจ่าง” นั้น เมื่อกล่าว ด้วย โคมไฟให้ หมายความว่า แสงสว่างของ โคมไฟ ที่ แสงเห็นได้ ใน เวลากลางคืน มีดของฟ้าไม่รุ่ง

มาตรา ๑ ข้อบังคับว่าด้วย การ ใช้ โคมไฟนี้ เรือทุกลำต้อง ปฏิบัติตามเสมอ ไม่เลือกว่า เวลาอากาศ จะเป็น อยู่อย่างไร ใน ระหว่าง ตั้งแต่เวลา

พระอาทิตย์ตกจนพระอาทิตย์ขึ้น แต่ในระหว่างนั้นห้ามมิให้ใช้ โคมไฟ
อย่างอื่น บนเรือ นั้น ที่อาจจะให้สังเกตผิดไปว่าเป็น โคมไฟที่ให้ ใช้ตาม
ข้อบังคับ

มาตรา ๒ เรือกลไฟทุกลำเมื่อกำลังเดิน ต้องใช้ โคมไฟเป็นเครื่องหมาย
สังเกตดังนี้ คือ :--

(ก) แฉวนโคมไฟสีขาว แจ่มกระจ่างดวงหนึ่ง ขึ้นไว้บนเสากระโดง หรือ
ข้างหน้าเสากระโดงหัวเรือ ถ้าเรือนั้นไม่มีเสาเช่นนั้น ก็ให้ แฉวนโคมไฟ
นั้นไว้หัวเรือ สูงจากปากเรือไม่ต่ำกว่า ๖ เมตร ถ้าเป็นเรือที่กว้าง
กว่า ๖ เมตรก็ให้ แฉวนโคมไฟ นั้นสูงจากปากเรือไม่น้อยกว่า ความกว้าง
ของเรือ แต่อย่างไรก็ดี ไม่ควรให้ สูงจากปากเรือเกินกว่า ๑๒ เมตร
โคมไฟ นั้นต้องทำให้ส่องแสงสว่าง อยู่เสมอ ให้เห็นได้ ในมุมทศ ๒๐
องศา ของวงเข็มนาฬิกา แต่ต้องแฉวนไว้ ให้เห็นไฟทั้งสองข้าง เรือข้าง ละคร ๑๐
องศา ของวงเข็มนาฬิกา คือ ตั้งแต่หัวเรือ ให้ แฉวนไฟ นั้น แยกต่างลำเรือ ทั้ง
สองข้าง ๆ ละคร ๒ องศา ของวงเข็มนาฬิกา แต่โคมไฟ นั้นต้องมีแสงสว่าง
สำหรับ แฉวนได้กระจ่างใน ระยะทาง ๕ ไมล์เป็นอย่างน้อย

(ข) ข้างขวาเรือนั้นให้มีโคมไฟสีเขียวดวงหนึ่ง มีแสงสว่าง แฉ
เห็นได้แค่มุมอง ในมุมทศ ๑๐ องศา ของวงเข็มนาฬิกา แต่ต้องไว้ ในที่ ๆ
พอให้ แฉเห็น แสงไฟ จากหน้าเรือ แยกต่างลำเรือ ข้างขวามาตอน ท้าย ๒ องศา
ของวงเข็มนาฬิกา แต่โคมไฟ นั้นต้องมีแสงสว่าง สำหรับให้ แฉเห็นได้กระจ่าง
ใน ระยะทาง ๒ ไมล์เป็นอย่างน้อย

วันที่ ๑ มีนาคม ๒๔๕๖ ราชกิจจานุเบกษา เล่ม ๓๐ หน้า ๔๒๑

(ค) ข้างซ้ายเรือนนี้ให้ มีโคมไฟสีแดงดวงหนึ่ง มีแสงสว่าง แดเห็นได้เต็มดวงในมณฑล ๑๐ องศาของวงเข็มทิศ แดตั้งไว้ ในที่ ๆ ทำให้แดเห็น แสงไฟจากน้ำเรือแยกกลางดำเรือ ข้างซ้าย มาตอนท้าย ๒ องศาของวงเข็มทิศ แดโคมไฟ นั้น ต้องมีแสงสว่าง สำหรับให้แดเห็นได้กระจ่างในระยะทาง ๒ ไมล์เป็น อย่างน้อย

(ฆ) โคมไฟสีเขียว แดตั้ง แดง ข้าง ๆ เรือที่ ว่ามานี้ ต้อง มีกระดานบังแสงไฟ ข้างในคัตขึ้น ข้างหน้าไฟออกไป ๙๒ เซนติเมตร เป็น อย่าง น้อย เพื่อบังไม่ให้แดเห็น แสงไฟนั้น เวลา แด ข้ามหัวเรือ

(ง) เรือไฟทุกลำที่ กำลังเดิน จะใช้ โคมไฟสีเขียวเพิ่ม อีกดวง หนึ่งอย่างเดียวกับโคมไฟที่ ว่ามาแล้ว ใน มาตรา ๒ ข้อ (ก) ก็ได้ โคมทั้งสองดวง นี้ให้ แดชนไว้ แดตรงกัน ตามกระ ตุง ของเรือ สูง ดวงหนึ่ง ต่ำ ดวงหนึ่ง ดวงสูง ต้องให้ ชูเห็น อีกดวงต่ำ ๔.๖ เมตร เป็น อย่างน้อย แด ดวง ต่ำ นั้นให้ ค่อนไป ข้างหน้าดวงสูง ระยะที่ ค่อน นี้วัด โดยสูง ต้องให้ น้อยกว่า วัดโดยราบ

มาตรา ๓ เรือไฟดำโต เมื่อจุเรือ ขึ้นอีกลำหนึ่ง นอกจากโคมไฟสีเขียวกับสีแดง จะต้องใช้ โคมไฟสีเขียว ขึ้นไว้ หน้าเรือ สองดวง ผูกกับสายเส้นเดียวกัน แดสูงจากกัน ไม่ต่ำกว่า ๑.๘๓ เมตร ถ้าสูงเรือ มากกว่า ลำหนึ่ง ขึ้นไป แด ระยะ พ่วง นับจากท้ายเรือ สูงถึงท้าย เรือพ่วง ลำสุดท้าย ยาวกว่า ๑๘.๓ เมตร ก็ต้องมี โคมไฟสีเขียว เพิ่มขึ้น อีกดวงหนึ่ง ผูกเห็น

เล่ม ๓๐ หน้า ๔๒๒ ราชกิจจานเบกษา วันที่ ๑ มีนาคม ๒๔๕๖

หรือได้สองดวงที่เข้ามาแล้วห่าง ๑.๘๖ เมตร โคมเหล่านี้ต้องเป็น
รูปพรรณชนิดเดียวกัน แต่ต้องชักขึ้นไว้ตามแบบที่แนบไว้ ใน
มาตรา ๒ ข้อ (ก) เว้นแต่ดวงที่เพิ่มนี้จะแขวนให้สูงจากถ้ำเรือไม่ต่ำกว่า
๔.๓ เมตรก็ได้

เรือกลไฟเหล่านี้จะชักโคมไฟสีขาว ดวงเล็กซึ่งดวงหนึ่งไว้ข้างท้าย
ปล่อง หรือท้ายเรือท้ายสำหรับให้ไว้ข้างท้าย คือ ท้ายตามได้ โดยสะดวกก็ได้
แต่อย่าให้แสงของโคมไฟดวงนี้ส่องไปเข้าหน้าโคมเกินกว่าครึ่งกลางถ้ำเรือ

มาตรา ๔ (ก) เรือกลไฟที่มีหลายดวงทำให้เสียท้ายไม่อยู่ในบังคับ
นั้น ต้องชักโคมไฟสีแดงสองดวงลงในท้ายเดียวกัน แต่ห่างจากกัน
ไม่ต่ำกว่า ๑.๘๓ เมตร ขึ้นไว้สูงเท่ากับที่ชักโคมไฟสีขาวไว้
ในมาตรา ๒ ข้อ (ก) ที่จะให้แสงส่องสว่างที่สุด ถ้าเป็นเรือกลไฟ
ให้ชักโคมไฟสีแดงที่วางนี้ แทนโคมไฟสีขาวนั้น แต่โคมไฟสีแดงนี้ต้อง
เป็นชนิดที่จะส่องแสงสว่างให้เห็นรอบทิศแต่ไกลได้ ถึง ๒ ไมล์เป็น
อย่างน้อย ถ้าเป็นเรือกลไฟชนิดอื่น คือ รูปคน รูปม้า รูปนาง หรือ รูปอย่างใด
อย่างหนึ่งขนาดกว้าง ๖๑ เซนติเมตร ๒ ฟุตลงในท้ายเดียวกัน แต่
สูงจากกันไม่ต่ำกว่า ๑.๘๓ เมตร ขึ้นไว้ให้สูงเข้าจะแต่เห็นได้
ง่ายที่สุด

(ข) เรือกลไฟที่ดำดิ่งทอดหรือมีสายโทรเลขได้นำ ต้องชักโคมไฟ
ขึ้นไว้ตามดวงในที่ ๆ สำหรับชักโคมไฟสีขาวตามที่แนบไว้ ในมาตรา ๒
ข้อ (ก) ถ้าเป็นเรือกลไฟให้ชักโคมสีขาวดวงนี้แทนโคมไฟสีขาวนั้น

วันที่ ๑ มีนาคม ๒๕๕๖ ราชกิจจานุเบกษา เล่ม ๓๐ หน้า ๕๒๓

~~กระทรวงมหาดไทย โดยกรมส่งเสริมการเกษตร มีอำนาจหน้าที่พิจารณาร่างกฎกระทรวง~~

โคไฟ ดำรงขึ้นให้ แล่นในเส้น ตั้งเดียวกัน มีระยะห่างจากกันไม่ต่ำกว่า

ถ้าว ๑.๘๓ เมตร โคม ดวงบน แล่นต่ำที่ รุ้นั้น ต้องเป็นไฟสีแดง

ดวงกลาง เป็นไฟสีขาว แต่ต้อง เป็น ชนิด ที่ส่องแสง ให้ แลเห็น ได้ รอบทิศ

ใน ระยะ ๓ ไมล์ เป็น อย่างน้อย บานบน เวลา กลางวัน ต้อง ปิด ลูกทูน

ขนาดกว้าง ไม่ต่ำกว่า ๒๑ เซนติเมตร ขึ้นไว้ ใน ที่สูง ที่ แลเห็น ได้ โดยง่าย

ที่ ลุดต่ำ ลูกทูน ด้านลูกทูน ให้ แล่นในเส้น ตั้งเดียวกัน ตั้ง ห่าง จากกันไม่

ต่ำกว่า ๑.๘๓ เมตร ลูกทูน แล่นต่ำ ที่ ลุด ให้ เป็น รูปกลม ทาสีแดง

ลูกกลาง ให้ เป็น รูป สามเหลี่ยม ทาสีขาว

(ค) เวล ที่ ว่างมา ใน ชน ถ้า หยุด อยู่ไม่ได้ แล่น ห้ามไม่ให้ ใช้

โคไฟ ข้าง เวล ที่ ว่างมา ถ้า ถึง แล่น จึง ให้ ใช้

(ง) บรรดา โคไฟ แล่น ลูกทูน ต้อง ปิด ให้ ปิดสนิท ตาม มาตรา นั้น ให้

เรืออื่น พัง เข้าใจ ว่า เป็น เรืออื่น จึง แล่น ว่า เรืออื่น นั้น ไม่ได้ อยู่ ใน ความ ควบคุม

แต่ จะ หลีก ให้ พัง ทาง ไม่ได้

เครื่อง ส่อง แล่น ไม่ ใช้ เป็น เครื่อง ส่อง แล่น สำหรับ เรือ ที่ อยู่ ใน ความ

อุปการ ต้อง การ ให้ ใช้ เครื่อง ส่อง แล่น นั้น มี กว้าง ได้ ตาม ทาง ใน

มาตรา ๓๑

มาตรา ๕ เรือ ใบ ที่ กว้าง แล่น แล เรือ ที่ พัง กับ เรือ อื่น นั้น ต้อง ปิด

โคไฟ ขึ้น ได้ เหมือน อย่าง ที่ มี อยู่ใน มาตรา ๓๑ สำหรับ เรือ โคไฟ เวน

ไว้ แต่ โคไฟ สีขาว ที่ กว้าง ใน มาตรา นั้น ห้ามไม่ให้ ชกกัน ให้ เป็น อันตราย

เล่ม ๓๐ หน้า ๔๒๔ ราชกิจจานเบกษา วันที่ ๑ มีนาคม ๒๔๕๖

มาตรา ๖ ถ้าเวลาใด จะเอาโคมไฟสีเขี้ยว แดงตั้งข้าง เรือไม้ได้ เช่น เวลาเรือเด็ก ที่กำลังเดิน ถูกพายุ ก็ให้เอาโคมไฟเหล่านั้น เตรียมไว้ให้พร้อมสำหรับใช้ แต่เมื่อ มีเรือ ลำอื่น จะเดิน เข้ามาใกล้ หรือ จะเดินเข้าไปใกล้ เรือลำอื่น ก็ให้เอาโคมไฟนั้นไป ขาย ทั้งสอง ข้าง เว้นให้ กัน ท่วงที เพื่อ บังกัน มิให้เรือ โดนกัน แต่ให้พยายาม ฉาย เป็น อย่าง ที่ จะ กระทำให้ แดง เห็น ได้ โดย ชัด ที่ สุด แต่อย่า ให้ โคมไฟสีเขี้ยว ต้อง แสง เกย กลาง ลำ แคม ข้าง ใด ข้าง หนึ่ง แต่ โคมไฟ สี แดง สอง แสง เกย กลาง ลำ แคม ขวามือ ข้าง ซ้าย เกิน กว่า ๒ องศา ของ วง เซมิ คิรคัล ทั้ง สอง ข้าง

เพื่อให้ การ หยิบ ใช้ โคมไฟ เหล่า นี้ เป็น การ แน่นนอน แดง ตอ ก ให้ ทำ สี จั๋ว โคม ภาย นอก ตาม สี ไฟ ของ โคม แต่ ให้ มี บ้าย สำหรับ บัง แสง ติด อยู่ ด้วย

มาตรา ๗ เรือ กดไฟ ขนาด ต่ำ กว่า ๔๐ ตัน แต่ เรือ ที่ ใช้ กรรเชียง หรือ ใบ ขนาด ต่ำ กว่า ๒๐ ตัน แต่ เรือ กรรเชียง ต่าง ๆ เมื่อ กำลัง เดิน ไม่ จำ เป็น ต้อง ชัก โคมไฟ ขึ้น ได้ ตาม ความ บัง กับ ใน มาตรา ๒ ข้อ (ก) (ข) แต่ (ค) แต่ ถ้า ไม่ ได้ ชัก โคมไฟ เช่น นั้น ขึ้น ได้ ก็ ต้อง ชัก โคมไฟ ขึ้น ได้ ดัง กล่าว ต่อ ไป นี้ คือ :-

- (๑) เรือ กดไฟ ขนาด ต่ำ กว่า ๔๐ ตัน ต้อง ชัก โคมไฟ ขึ้น ได้ ดัง นี้ คือ
- (ก) ให้ ชัก โคมไฟ สี ขาว ดวง หนึ่ง ขึ้น ได้ ที่ หน้า เรือ หรือ หน้า ปอด สูง ขึ้น ไป จาก กรอบ เรือ ไม่น้อย กว่า ๒.๗๕ เมตร ต้อง เป็น โคมไฟ แฉ้ม กระ จ้าง

วันที่ ๑ มีนาคม ๒๕๕๖ ราชกิจจานุเบกษา เล่ม ๓๐ หน้า ๔๒๕

ทำเนียบว่า อย่างที่บังคับไว้ใน มาตรา ๒ ข้อ (ก) แต่เป็น อย่างที่จะให้
แต่เห็นได้กระจ่าง จาก ระยะทาง ๒ ไมล์ เป็น อย่างน้อย

(๑) ต้องมี โคมไฟ สี่เหลี่ยม แดง ตั้ง ด้านรับข้างเรือ ทำเนียบว่า อย่าง ที่
บังคับไว้ใน มาตรา ๒ ข้อ (๑) แต่ ข้อ (ก) แต่เป็น อย่างที่จะให้
แต่เห็นได้กระจ่าง จาก ระยะทาง ๑ ไมล์ เป็น อย่างน้อย หรือมิฉะนั้น
ต้อง ชัก โคมไฟ อย่าง ที่มี สี่เหลี่ยม แดง ข้าง ละ ชัก โคม ดวงหนึ่ง ขึ้นไว้ ใน ที่ ๆ
จะ แล เห็น แดง ตรง จาก นำ เรือ ต้อง เลย กิ่งกลาง ถ้า เรือ ไป ข้างซ้าย ก็ ต้อง แคม
ดัก ๒ ของ ษา ของ วง เข็มทิศ โคม ชนิดนี้ ให้ ชัก ขึ้นไว้ ได้ โคมไฟ สี่เหลี่ยม
ลงมา ไม่น้อย กว่า ๙๒ เซนติเมตร

(๒) เรือ ไฟ เล็ก เช่น ที่ บรรทุก บน เรือ เต็น ทะเล นั้น จะ ชัก โคมไฟ
สีขาว สูง จากกราบเรือ ขึ้นไป ไม่ ถึง ๒.๗๕ เมตร ก็ได้ แต่ ต้อง ชัก เห็น
โคม เขียว แดง ต้อง ตั้ง ที่ ถัด มา แล้ว ใน ข้อ ๑ (๑)

(๓) เรือ ใช้ กรรเชียง หรือ ใบ ขนาด ต่ำ กว่า ๒๐ คืบ ที่ กำลัง แล่น นั้น
ต้อง มี โคมไฟ ที่มี กระจก สี่เหลี่ยม แดง ข้าง ละ ชัก นั้น จุด เดี่ยว ไว้ ให้ พร้อม
แต่ เมื่อ เวลา มี เรือ ลำ อื่น จะ แล่น เข้า มา ใกล้ หรือ จะ แล่น เข้า ไป ใกล้ เรือ ลำ อื่น
ต้อง ยก โคม นั้น ขึ้น ฉาย ให้ เห็น กว้าง ที่ เพื่อ บ่ง กั้น มิ ให้ เรือ โด่ กัน แล เวลา
ฉาย ต้อง ระวัง อย่า ให้ ชัก สี่เหลี่ยม ไป อยู่ ข้าง ซ้าย หรือ ชัก สี่เหลี่ยม ไป อยู่ ข้าง ขวา ได้

เล่ม ๓๐ หน้า ๔๒๖ ราชกิจจานุเบกษา วันที่ ๑ มีนาคม ๒๔๕๖

(๔) เวล็ดกรรเชียงที่กำถ้ำแต่ด้วยเหล็กหรือใช้ใบไม้ก็ต้องมีคอมไฟดีขาวจุดเตรียมไว้ให้พร้อม แต่ต้องคอยระวังยกขึ้นภายใต้เท้าที่สำหรับขึ้นลงกันมิให้เกิดเรือโดนกัน

บรรดาเรือที่กล่าวใน มาตรา นั้น ไม่จำเป็น ต้อง ชักคอมไฟอย่าง ที่บังคับไว้ ในมาตรา ๔ ข้อ (ก) แต่มาตรา ๑๑ ข้อสุดท้าย

มาตรา ๘ เวล็ดนำร่องเมื่อประจำทำการ อยู่ในท้องที่หรือทำการอยู่ในท้องที่หรือทำการ นำร่องอยู่นั้น ไม่ต้อง ฉายคอมไฟอย่าง ที่บังคับไว้สำหรับเรืออื่น แต่ต้องชักคอมไฟดีขาวดวงหนึ่งขึ้นไว้ที่ปลายเสาอย่าง สำหรับให้แต่เห็นได้รอบทิศ และนอกนั้น ต้องฉายไฟแว่นตามด้วย เปรนคราว ๆ มีระยะเว้นไม่ให้นานเกินกว่าคราวละ ๑๕ นาที

เมื่อมีเรือลำอื่น จะแล่นเข้ามาใกล้หรือจะแล่นเข้าไปใกล้เรือลำอื่น ต้องเตรียมคอมไฟดีเขียว แด่สีแดงไว้ให้พร้อม แต่ห้าม ยกขึ้น ฉาย สำหรับให้เป็น ที่สังเกตว่าจะแล่นไปทางไหน แต่ต้อง ระวัง อย่าให้เขา คอมไฟเข้า ไป ฉายข้าง แคมซ้าย หรือขวา แล้วแดงไป ฉาย ข้างแคมขวาได้

ถ้าเป็นเรือ นำร่อง ชนิดที่ต้องเข้าไปเทียบกับเรือใหญ่ สำหรับส่งผู้ นำร่องขึ้นบน เรือฉนั้น ให้เป็น แด่ยกคอมไฟดีขาวขึ้นฉาย ไม่ต้อง ชักขึ้นไว้ ที่ปลายเสาได้ แต่ไม่ต้องใช้ คอมไฟดีเขียว แด่สีแดง เป็น ต้องดวง ให้ใช้แต่ดวงเดียว ที่มี กระบอกชักหนึ่ง เป็น สีเขียว แด่อีก ชักหนึ่ง เป็น สีแดง สำหรับ ยกขึ้นฉาย ดัง ที่ว่า มาแล้วก็ได้

วันที่ ๑ มีนาคม ๒๕๕๖ ราชกิจจานุเบกษา เล่ม ๓๐ หน้า ๔๒๗

เรือ นําร่อง ที่เป็น เรือ กัดไฟ แด เป็น เรือ สำหรับ ใช้ เฉพาะ การ นําร่อง ของ
ผู้ นําร่อง ที่ ได้รับ ใบ อนุญาต หรือ ประกาศ นียบัตร จาก เจ้าพนักงาน ไต ๆ หรือ
จาก กรรมการ ของ อำเภอ นําร่อง ไต ๆ กัด นี้ เพื่อ ทำการ ประจํา ที่ หรือ
กําดัง ทำการ นําร่อง แด ไม่ได้ ทอด ส้มอ นั้น นอก จาก โคมไฟ ที่ บังคับ ให้ มี
สำหรับ เรือ นําร่อง ทุก ลำ จะต้อง ชัก โคมไฟ สี่ แดง ขึ้น ไว้ ตรง หึ่ง กัด
ได้ โคมไฟ สี่ ขาว ที่ ป้าย แด ลง มา ห่าง ๒.๔๔ เมตร ให้ แด เห็น ได้
รอบทิศทาง ให้ เป็น อย่าง ที่ จะ ให้ แด เห็น ได้ ใน เวลา กลาง คืน นิด อากาศ โปรง
จาก ระยะ ทาง ห่าง ๒ ไมล์ เป็น อย่าง น้อย แด นอก จาก นั้น เรือ นั้น จะต้อง
ติด โคมไฟ สี่ เขียว สี่ แดง ที่ ข้าง เรือ ตาม อย่าง ที่ บังคับ ไว้ สำหรับ เรือ กําดัง แด่น
นั้น ด้วย

เมื่อ เรือ ชนิด นี้ ทำการ ประจํา ที่ หรือ ทำการ นําร่อง แด ทอด ส้มอ อยู่ ณ นั้น
นอก จาก โคมไฟ ที่ บังคับ ให้ เรือ นําร่อง ทุก ลำ ใช้ ให้ ชัก แด โคมไฟ สี่ แดง ดัง
ที่ ว่า มา แด ขึ้น ไว้ อีก ตรง หึ่ง ไม่ ต้อง มี โคมไฟ สี่ เขียว แด สี่ แดง สำหรับ
ข้าง ๆ เรือ

บรรดา เรือ นําร่อง ที่ ไม่ได้ ทำการ ประจํา ที่ หรือ ทำการ นําร่อง ต้อง
ชัก โคมไฟ ตาม แบบ อย่าง ที่ สำหรับ เรือ อื่น ๆ ใช้ อัน มี ขนาด เดียว กัน

มาตรา ๙ เรือ หาบ ตาใหญ่ เล็ก ทุก ลำ เมื่อ กําดัง แด่น แด ที่ ไม่ ต้อง
ชัก หรือ แดง โคมไฟ ต่าง ๆ ตาม ที่ บังคับ ไว้ คือ ไป ใน มาตรา นั้น นั้น ต้อง
ชัก โคมไฟ ตาม แบบ อย่าง สำหรับ เรือ อื่น ที่ มี ขนาด เดียว กัน ต้อง ชัก เมื่อ กําดัง แด่น

(ก) เวลาคาดฟ้าเปิด คือ เวลารอบๆ ที่ไม่มีคาดฟ้าตลอดลำสำหรับกันไม่ให้หน้าทะเลเข้าโดนนั้น เมื่อเวลาทำการ จับปลาเวลาถลางคืนด้วยเครื่องจับปลาที่ยื่นออกไปจากแคมเรือโดยขวางไม่เกินกว่า ๔๒ เมตร ต้องชักโคมไฟสีขาว ที่ต้องได้รอบตัวขึ้นไว้ดวงหนึ่ง

เรือคาดฟ้าเปิดที่กำลังทำการจับปลาเวลาถลางคืนด้วยเครื่องจับปลาที่ยื่นออกไปจากแคมเรือโดยขวางไม่เกินกว่า ๔๒ เมตร ต้องชักโคมไฟสีขาว ที่ต้องได้รอบตัวขึ้นไว้ดวงหนึ่ง แต่เมื่อจะถลางเข้าไปใกล้เรือลำอื่น หรือมีเรือลำอื่น จะถลางเข้ามาใกล้ ต้องแสดงโคมไฟสีขาวเพิ่มอีกดวงหนึ่ง ชักขึ้นไว้ โคมดวงเดิมลงมาเพียง ๔๒ เซนติเมตรเป็นอย่างน้อย แต่เนื่องจากกัน ๑.๕๒ เมตรเป็นอย่างน้อย ไปข้างแคมเรือที่ติดเครื่องจับปลาที่ยื่นออกไปนั้น

(ข) เรือใหญ่เล็กทุกลำ นอกจากเรือคาดฟ้าเปิดที่กล่าวแล้วในข้อ (ก) นั้น เมื่อเวลาจับปลาด้วยเครื่องแหที่ทางไปตามน้ำแต่ตลอดเวลาที่แหยังมีหน้าหรือยังไม่พ้นจากน้ำ ต้องชักโคมไฟสีขาวขึ้นไว้ ๒ ดวงในที่ ๆ จะให้สังเกตเห็นได้อย่างดีที่สุด โคม ๒ ดวงนี้ให้แขวนสูงจากกันไม่น้อยกว่า ๑.๘๓ เมตร แต่ไม่มากกว่า ๔.๖ เมตร และให้เนื่องจากกัน วัดตามกระดูกงูของเรือไม่น้อยกว่า ๑.๕๒ เมตร แต่ไม่มากกว่า ๓.๐๕ เมตร ดวงต่ำนั้นให้แขวนไปข้างทางที่ทางแห และต้องดวงต้องเป็นโคมอย่างที่ได้รอบทิศ และให้เห็นกระจ่างได้จากระยะทางห่างไม่น้อยกว่า ๓ ไมล์

วันที่ ๑ มีนาคม ๒๕๕๖ ราชกิจจานุเบกษา เล่ม ๓๐ หน้า ๔๒๙

ในทะเลเมดิเตอร์เรเนียนแต่ในทะเลที่คั่นกับฝั่งยุโรปกับเมืองเกาหลีนี้นั้นเรือใบจับปลาที่เป็นเรือ ขนาดต่ำกว่า ๒๐ คัน ไม่จำเป็นต้องชักโครไฟดวงต่ำดังที่ความา แต่เมื่อไม่ได้ทำดังนี้ ถ้ามีเรืออื่น แล่นเข้ามาใกล้หรือจะแล่นเข้าไปใกล้เรือลำอื่น จะต้องชักโครไฟสีขาว ดวงหนึ่ง ขึ้นไว้แทนกันในที่เดียวกันนั้น คือ เชื้องไป ทางที่ติดเครื่องจับปลา ให้มีแสงส่อง แดเห็นได้จาก ระยะทาง ห่างไม่น้อยกว่า ๑ ไมล์ทะเล

(ค) เรือใหญ่เล็กทุกลำนอกจากเรือตาข่ายเบ็ดที่กล่าวแล้วในมาตรา ๕ ข้อ (ก) นั้น เมื่อทำการจับปลาด้วยเครื่อง เบ็ดราว แดก้าง ทอด ราว เบ็ดอยู่แล้ว หรือผูกราว เบ็ดติด อยู่กับเรือ หรือก้าง ทุราว เบ็ด กัด หรือไม่ได้ทอดสมอ หรือ หยุตอยู่กับที่ ตามความใน ข้อ (ข) กัด จะต้องชักโครไฟ ขึ้นไว้ตาม แบบอย่าง เดียว กัน กับเรือ ที่จับปลาด้วยเครื่อง แห่ ที่ ตามน้ำ แต่เมื่อเวลาจับปลาด้วยเบ็ด โยน หรือเบ็ดตก จะต้องชักโครไฟ ขึ้นไว้ตาม แบบอย่าง ที่ บังคับไว้ สำหรับเรือ กลไฟหรือเรือใบ ที่ ก้าง แล่น

ใน ทะเล เมดิเตอร์เรเนียน แต่ใน ทะเล ที่คั่นกับ ฝั่ง ยุโรป แดเมือง เกาหลีนี้นั้นเรือใบจับปลาที่เป็นเรือ ขนาดต่ำกว่า ๒๐ คันไม่จำเป็นต้องชักโครไฟดวงต่ำ แต่เมื่อไม่ได้ทำดังนี้ ถ้ามีเรือ ลำอื่น จะแล่น เข้าใกล้ หรือจะ แล่น เข้าไปใกล้เรือ ลำอื่น จะต้องชักโครไฟสีขาว ขึ้นไว้ ดวงหนึ่ง แทนใน ที่ เดียว กันนั้น คือให้เชื้องไป ทางข้าง ทาง ที่ ทอดเบ็ด ให้เป็นโครไฟที่ แดเห็น แสง กระจำได้จาก ระยะทาง ห่างไม่น้อยกว่า ๑ ไมล์ทะเล

(๗) เรือใหญ่ทุกลำ เมื่อ จำหน่ายปลดด้วยเครื่อง จับปลาที่ ตกไปตามท้อง ทะเลนั้น จะต้องทำดังนี้ ข้อ

(๑) ถ้าเป็นเรือกลไฟ ต้องชักโคมไฟสามสีขึ้นไว้ดวงหนึ่งในที่ สำหรับชักโคมไฟ สีขาว ค้างไว้ ในมหรา ๒ ข้อ (๒) โคมสามสี นั้นต้อง เป็นอย่าง ที่ให้ แดเห็นไฟสีขาว ตรงมา จาก ช้างนำเรือ จนเห็นอ้อม หัวเรือ ช้างละ ๒ กองขา ของวงเข็มทิศ ได้ของช้าง แด ส่วนไฟสีเขียว แด สีแดง นั้น ต้องให้ แดเห็น แดงได้ ใน ๒ กองขา ของวงเข็มทิศ จากหัวเรือ ทั้งสองข้าง จนเห็นตมไป ช้าง แดขวา แด แดซ้ายไป ช้างท้าย เรือ ช้าง ละ ๒ กองขา ของวงเข็มทิศ แดได้ โคมสามสีนี้ โคม ไม่น้อยกว่า ๑๐.๘๓ เมตร แดไม่ เกินกว่า ๓๖.๖ เมตร ต้องชักโคมไฟสีขาว ขึ้นไว้ อีกดวงหนึ่ง อย่าง ที่นาย แดไม่ ขาด แดงได้ รอบทิศ

(๒) ถ้าเป็นเรือใบ ต้องชักโคมไฟสีขาว ขึ้นไว้ดวงหนึ่ง อย่างที่ นาย แดไม่ ขาด แดงได้ รอบทิศ แดเมื่อมี เรืออื่น แดเข้ามา ใกล้ หรือ จะ แดเห็น เข้าไป ใกล้ เรืออื่น ต้อง ฉาย โคมไฟ สีขาว แดง ความ หรือ จุดคบ ขึ้น ในที่ ๆ จะ แดเห็น ได้ ที่ใดก็ได้ ให้ทั้งการ ที่จะ บัง กันไม่ให้ เรือ โดกัน ได้ บรรดาโคมไฟต่าง ๆ ที่กล่าว ใน ข้อ (๗) (๑) แด (๒) นั้น ต้อง เป็น อย่าง ที่ แดเห็น กระจ่าง ได้ จาก ระยะ ทางห่าง ๒ ไมล์ เป็น อย่าง น้อย

(๓) เมื่อ กากของนาง แด แดเรือ จับปลามา ด้วย เครื่อง แด ตกนั้น ต้อง ฉายโคมไฟ อย่างแบบเดียว กันกับ เรือ จับปลา ด้วยเครื่อง จับปลา ที่ ตกไป ใน ท้อง ทะเล

วันที่ ๑ มีนาคม ๒๕๕๖ราชกิจจานุเบกษา เล่ม ๓๐ หน้า ๔๓๗

เรื่อง จัปปลาใหญ่เล็ก ทุกลำจะใช้ โคมไฟ รั้ว กับ เปลา เพิ่มเติม

(๑) เรือ จัปปลาใหญ่เล็ก ทุกลำจะใช้ โคมไฟ รั้ว กับ เปลา เพิ่มเติม โคมไฟที่ต้อง ชักไว้ แฉ่งดวง ตาม ข้อบังคับ ใน มาตรา นี้ก็ได้ และจะใช้ โคมไฟสำหรับการ ด้วยก็ได้

(๒) เรือ จัปปลาใหญ่เล็ก ทุกลำที่มี ขนาดยาวต่ำกว่า ๔๖ เมตร เมื่อ เวลา ทอดสมอ อยู่ ต้อง ชัก โคมไฟ สีขาว ขึ้นไว้ ดวง หนึ่ง อย่าง ที่ แฉ่งเห็น ได้ กระจ่าง รอบทิศ จาก ระยะ ทาง ห่าง ๑ ไมล์ ไป อย่าง น้อย

เรือ จัปปลา ทุกที่มี ขนาดยาว ตั้งแต่ ๔๖ เมตร ขึ้นไป เมื่อ เวลา ทอด สมอ อยู่ ต้อง ชัก โคมไฟ สีขาว ขึ้นไว้ ดวง หนึ่ง อย่าง ที่ แฉ่งเห็น กระจ่าง ได้ รอบทิศ จาก ระยะ ทาง ห่าง ๑ ไมล์ ไป อย่าง น้อย และ แฉ่งจากนั้น จะต้อง ชัก โคมไฟ ขึ้นไว้ อีก ดวง หนึ่ง ตาม ข้อ บังคับ สำหรับ เรือ ขนาด นั้น ที่ กำหนด ไว้ ใน มาตรา ๑๓

ถ้าเรือที่ความสูงจะเป็นเรือ ขนาดยาวต่ำกว่า หรือ ตั้งแต่ ๔๖ เมตร ขึ้นไปก็ได้ มี เครื่อง แห หรือ เครื่อง จัปปลา อย่างใด ๆ ก็ดี อยู่ด้วย เมื่อ มีเรืออื่น แฉ่งเข้ามาใกล้ จะต้อง ชัก โคมไฟ สีขาว เพิ่มเติม ขึ้นไว้ อีก ดวง หนึ่ง ได้ โคมไฟที่ เป่า หรือ เป่า เกิด ว่า ทอด สมอ อยู่ นั้น ลงมา ๔๒ เช่น ดี เมตร เป็น อย่าง น้อย และ ถ้า ยอม กัน ว่า ดี โดย รวม ๔๒ เมตร เป็น อย่าง น้อย แต่ ให้ เชิญ ไป ข้าง ทาง ที่ อาจ แห หรือ เครื่อง จัปปลา นั้น

(๓) ถ้าเรือใหญ่เล็ก ลำใด ที่ กำลัง ทำการ จัปปลา ต้อง หยุด อยู่ กับ ที่ เพราะ เครื่อง จัปปลา ไม่ เกี่ยว กับ หิน หรือ กับ สิ่ง ชื่น ที่ กัดนั้น ถ้า เป็น เวลา กดาง วัน ต้อง ดัด เครื่อง สัญญา สำหรับ เวลา กดาง วัน ตาม ที่ บังคับ ไว้ ใน ข้อ

(ณ) นั้น ตั้งเสีย ถ้าเป็น เวลา กดางคืน ต้องชักโคมไฟ จะ เป็น ดวงเดียว หรือ หลายดวง ก็ได้ ขึ้นไว้ตาม ข้อบังคับ สำหรับ เรือ ทอดส้มอ ถ้าเป็น เวลา ที่มี หมอกหรือ อากาศมืด หรือหิมะ กัดังตก หรือ มีพายุฝน กัดัง ตกหนัก ณัน ต้อง แดงเครื่อง สัญญาตาม ที่ บังคับไว้ สำหรับ เรือ ที่ ทอด ส้มอ (ดูข้อ ข, แดงความใน วรรคสุดท้าย ของ มาตรา ๑๕)

(ข) เวลา มี หมอก หรือ อากาศมืด หรือหิมะ กัดัง ตกหรือ พายุฝน ตก หนัก บรรดาเรือ จับปลา ด้วย เครื่อง แห่ ที่ทาง ตามน้ำ ที่ กัดัง เกี่ยวอยู่ กับ เครื่อง แหน่น แลบรรดาเรือที่ กัดัง จับปลา ด้วยเครื่อง จับปลาที่ ตกไปกับ ท้องทะเลหรือด้วยเครื่อง แห่ที่ตกอย่างใด ๆ แลบรรดาเรือที่ จับปลาด้วยเครื่อง เบ็ดราว กัดัง ทอดราวเบ็ดอยู่ นั้น ถ้าเป็นเรือขนาดตั้งแต่ ๒๐ ตัน ขึ้นไป ต้องทำเสียง สัญญา ขึ้นที่หนึ่ง เด่มอ ทุกกระยะ เวลา เว้นไม่ เกิน ๑ นาที คือ ถ้า เป็น เรือไฟให้ ทำเสียง นั้น ด้วยหวีด หรือ หวิดไซเรนท ถ้าเป็น เรือใบให้ ทำด้วย เบาแตร สำหรับ มีหมอก เมื่อทำเสียง ขึ้น แล้ว ครังใด ต้อง ตีระฆัง ตาม หลังกด้วย ทุกครั้ง บรรดาเรือ จับปลา ที่มี ขนาดต่ำกว่า ๒๐ ตัน ไม่ จำเป็น ต้องทำเสียง สัญญาตาม ที่ ว่ามานี้ แต่เมื่อไม่ได้ทำดังนี้ ต้อง ทำเสียง สัญญา อย่าง หนึ่ง อย่างใด ที่ ปรากฏได้ ดี เสมอไป ทุกกระยะ เวลา เว้น ไม่ เกิน กว่า ๑ นาที

(ณ) บรรดาเรือใหญ่ เล็กที่ทำการ จับปลา ด้วยเครื่อง แห่หวน, เบ็ดราว หรือเครื่อง จับปลาที่ ตกไป กับท้อง ทะเลนั้น เมื่อ กัดัง แต้น ถ้าเป็น เวลา

วันที่ ๑ มีนาคม ๒๕๕๖ ราชกิจจานุเบกษา เล่ม ๓๐ หน้า ๔๓๓

กวางวันต้อง แสดงให้ผู้อื่นที่จะเดินเข้ามาใกล้ รู้ว่าเป็น ประเภทเรือจัมปดา โดยชักเครื่องหมาย เป็นรูปตรา หรือเครื่องหมายอย่างอื่นที่ใช่ ได้ ชัดขึ้นไว้ ในที่ที่สังเกตเห็นได้ คดีที่สุด ถ้าเป็นเวลา ทอดตมอ แล วางเครื่องจัมปดา อยู่แล้ว เมื่อ มีเรืออื่น จะ เดิน เข้ามาใกล้ ก็ให้ แสดงเครื่องหมาย ที่ว่า แล้วนั้น ขึ้นไว้ ที่ ข้างเรือ ทาง ที่ เรือ นั้น จะ เดิน ผ่านมา

บรรดาเรือ ที่ต้องชักหรือ แสดง โคมไฟ ตาม มังคับ ที่ ว่ามา แล้ว ในมาตรา นั้น ไม่ จำเป็น ต้อง ชักโคมไฟตาม ที่ มังคับ ไว้ ใน มาตรา ๔ ขี (ก) แล ตามความใน วรรคสุดท้าย ของ มาตรา ๑๑

มาตรา ๑๐ เรือดำน้ำ เมื่อมีเรือดำน้ำอื่น เดิน ตามมา จะเห็น ต้อง แสดง ไฟสีขาว หรือไฟ วับวาม ดวงหนึ่ง ขึ้นไว้ ข้างท้ายเรือ ให้เรือ ที่ตามมานั้น แลเห็นไฟสีขาว ที่ต้องแสดง ตามมังคับใน มาตรา นั้น จะใช้ เป็น โคมแขวน เป็น ที่ก็ได้ แล เมื่อ ทำ คำนั้น ต้อง เป็น โคม อย่าง ที่มี เครื่อง ประกอบ พร้อม แล มีของบังแสง สำหรับให้ ไฟ นั้น ฉาย ไม่ ชาติแสง ใน มณฑล เท่า ๑๒ องศา ของวง เซมิทีก คือ ใน เซกต์ ๖ องศา ตรง จากท้ายเรือ เข้ามา ทั้ง สอง ข้าง เรือ แลให้ มีแสง แลเห็นได้ กระจำ จาก ระยะ ทาง ห่าง ๑ ไมล์ เป็น อย่างน้อย แล โคมไฟ ดวงนี้ ถ้า ไม่ ชาติของควรวนไว้ สูงต่ำ เท่ากัน กับ โคมเขียว โคมแดง ซึ่ง ชาติ ข้าง ๆ เรือ ทั้งสอง ข้าง นั้น

มาตรา ๑๑ เรือดำน้ำ ที่มี ขนาด ยาว ต่ำกว่า ๔๖ เมตร เมื่อ เวลา ทอด ตมอยู่ ต้อง มีโคมไฟสีขาว ข้าง หน้าเรือ ดวงหนึ่ง แขนง สูง จาก ถ้าเรือไม่

เกินกว่า ๖ เมตร แต่ในที่ ๆ จะให้แลเห็นได้ ต่ำที่สุด จะต้องเป็น โคมไฟอย่าง ที่ฉายเรียบ แต่ไม่ ขาดแสง รอบทิศให้แลเห็นได้ กระจ่าง จากระยะ ทางห่าง ๑ ไมล์ เป็น อย่างน้อย

เรือดำใต ที่มีขนาด ยาว ตั้งแต่ ๔๖ เมตร ขึ้นไป เมื่อเวลา ทอด ลมอยู่ ต้อง มีโคมไฟ เช่นว่า มานั้น ดวงหนึ่ง แขนงไว้ ข้าง นำเรือสูงจาก ลำเรือ ไม่น้อยกว่า ๖ เมตร แต่ไม่มากกว่า ๑๒ เมตร แต่ที่ ห้าย เรือหรือ ริมท้าย เรือ ต้อง แขนง โคม เช่นนั้น อีก ดวง หนึ่ง ใน ที่ ๆ ต่ำกว่า ที่ แขนง โคม ข้าง นำเรือ ไม่น้อยกว่า ๔.๖ เมตร

ขนาด ยาว ของ เรือดำใต เท่าใด นั้น ให้ ถือเอาตามขนาด ยาว ที่มี แจ้งอยู่ใน ใบ คำบัญญัติ ของ การจก ทะเบียนเรือ ดำ นั้น

เรือ ที่ ติด แห้ง ใน ร่อง หรือ ใกล้ ร่อง ทาง เรือเดินนั้น ต้อง ชัก โคมไฟ ที่ ว่ามา แล้ว นั้น ขึ้นไว้ จะเป็น ดวง เดียว หรือ สอง ดวง ก็ ตาม พร้อมกับ โคม ไฟ ติด แห้ง อีก สอง ดวง ตาม ที่ บังคับ ไว้ ใน มาตรา ๔ ข้อ (ก)

มาตรา ๑๒ เรือดำใต นอกจาก โคมไฟ ที่ ต้อง ชัก ขึ้นไว้ ตาม ข้อ บังคับ เหล่านี้ ถ้า จำเป็น เพื่อ เตือน ความ สังเกต ของ เรืออื่น เรือ นั้น จะ แฉ่ง ไฟ วัณวาม หรือ ใช้ สัญญา ที่มี เสียง ระเบิด ซึ่ง จะ ไม่ ทำให้ เข้าใจ ผิด ไป ว่า เป็น สัญญา สำหรับ ความ อับปาง เพิ่ม ขึ้น อีก ช่น หนึ่ง ด้วยก็ได้

มาตรา ๑๓ ความ อย่าง หนึ่ง อย่างใด ใน ข้อ บังคับ เหล่านี้ ให้ ถือ ว่า ไม่ เป็น เครื่อง ขัดขวาง กับการ ใช้ ข้อ บังคับ พิเศษ อย่าง หนึ่ง อย่างใด ที่ รัฐ บาด

ประเทศใด ๆ จะติดตั้งขึ้นไว้ว่า ด้วยการเพิ่มโคมไฟประจำแลโคมไฟ
สัญญาสำหรับใช้ระหว่าง เรือรบตั้งแต่ ๒ ลำขึ้นไป หรือสำหรับ
เรือที่แล่น อยู่ในความควบคุมของเรือรบ หรือขัดขวาง แก่การติดตั้ง
โคมไฟเป็นเครื่อง ดึงดูด ซึ่ง พลกษัตริย์ของเรือต่าง ประเทศได้กำหนดขึ้นไว้
ด้วยกัน แลได้รับอนุญาตจากรัฐบาลของเขาแล้ว แลได้จดทะเบียน
แลประกาศ แล้ว เป็นสำคัญ

มาตรา ๑๔ เรือไฟที่กล่าวถึง แล่นโดย ใช้ โย อย่างเดียว แต่ปล่อง ยัง
ตั้งอยู่ ถ้าเป็น เวลา กลาง วันต้อง ชัก เครื่อง ดึงเกิด เป็น ทุ่น รูปกลม ทา
สีดำหรือรูป อย่างใด อย่างหนึ่ง มีขนาด กว้าง ๖๑ เซนติเมตร ทุ่น ๑
ขึ้นไว้ข้าง นำเรือในที่ ๆ จะให้ แลเห็นได้ ชัด ที่สุด

เสียงสัญญาณต่าง ๆ ที่ต้องใช้ ในเวลา มีหมอก ฯลฯ

มาตรา ๑๕ เสียงสัญญาณต่าง ๆ ที่กำหนดให้ ใช้ตามมาตรานี้
สำหรับเรือกล่าวถึง แล่นนั้น คือ :-

(๑) เรือไฟให้ ใช้หวัด หรือแครไชเรนท

(๒) เรือโย แลเรือพ่วงให้ ใช้แคร เขาสำหรับ เวลา มีหมอก

คำว่า “เสียงยาว” ที่ใช้ ในมาตรานี้ นั้น หมายความว่าเสียง
เป่ายาวไม่น้อยกว่าระยะ เวลา ๔ วินาที แลไม่มากกว่า ๖ วินาที

เรือไฟทุก ลำต้อง มีหวัด หรือแครไชเรนท เป่าด้วย สติม หรือด้วย อย่าง
อื่น ที่แทน สติม คิดไว้ ในที่ ๆ ไม่มีสิ่งใด จะขัดขวาง แก่เสียง ที่จะ

เล่ม ๓๐ หน้า ๔๓๖ ราชกิจจานเบกษา วันที่ ๑ มีนาคม ๒๔๕๖

เข้ามาในเขตต้อง มีแถว เขา ดำหรับ เมื่อเวลา มีหมอก ที่ เบ้า ด้วย เครื่องจักร แต่ ต้อง มี ระวัง ที่มีเสียง ดังดัง ด้วย ๑ ระวัง แต่ เรือใบ ทุก ลำ ที่มีขนาด ตั้งแต่ ๒๐ ตัน ขึ้นไป ต้อง มีแถว เขา ดำหรับ เวลา มี หมอก กับ ระวัง ๑ ระวัง อย่าง ที่ ว่า มา แล้ว นั้น ด้วย

เมื่อเวลา มี หมอก หรือ อากาศ มัว หรือ หิมะตก หรือ พายุ ฝนตกหนัก จะเป่นเวลา กดาง วัน หรือ กดาง คืน กัด ให้ส่งเสียง สัญญาต่าง ๆ ตามที่กล่าวใน มาตรา นี้ ดังนี้ ก็คือ :-

(ก) เรือกลไฟ ที่ กำลัง แล่น ต้อง เบ้า เสียง ยาว เต็มอไป มีระยะ ชาติเสียง ไม่เกิน กว่า ๒ นาที

(ข) เรือกลไฟ เดินทาง ที่ หยุด อยู่ ไม่ได้ แล่น ต้อง เบ้า เสียง ยาว ๒ เสียง ซ้อนกัน มีระยะ ระวัง เสียง ประมาณ ๑ วินาที แต่ มีระยะ ชาติเสียง ไม่เกิน กว่า ๒ นาที

(ค) เรือใบ กำลัง เดินทาง เมื่อ แล่น ก้าวไป ข้างขวา ต้อง เบ้า เสียง เต็มอไป มีระยะ ชาติเสียง ไม่เกิน กว่า ๑ นาที แต่ เมื่อ กำลัง แล่น ก้าวไป ข้างซ้าย ต้อง เบ้า เสียง ซ้อนกัน ๒ เสียง เต็มอไป มีระยะ ชาติเสียง ไม่เกิน กว่า ๑ นาที แต่ เมื่อ แล่น ตรง ตาม ลม ต้อง เบ้า เสียง ๓ เสียง ซ้อนกัน เต็มอไป มีระยะ ชาติเสียง ตาม ที่ ว่า มา นั้น

(ง) เรือ ทุก ลำ ที่ ทอด ลม อยู่ ต้อง มี ระวัง ถิ่น นาน ประมาณ ๕ วินาที เต็มอไป มีระยะ ชาติเสียง ไม่เกิน กว่า ๑ นาที

(ง) เรือดำน้ำที่จู่เรืออื่นอยู่ก่ด หรือกำลังทำการ ทอด หรือ กู้
สายโทรเลขก่ด หรือกำลังเดิน แต่ไม่สามารถที่จะหลุดทางเรืออื่นที่จะ
ผ่านเข้ามาใกล้เพราะบังคับท้ายไม่ได้ก่ด หรือไม่สามารถ ถอยท้ายไป
ทางใด ๆ ตามข้อบังคับเหล่านี้ก่ด ไม่ต้อง เบาเสียง สัญญาตามที่
บังคับไว้ใน มาตรา ๑๕ ข้อ (ก) และข้อ (ค) แต่ต้อง เบาเสียง
๓ เสียง ซ้อน กันแทน ทก ระยะเวลาขาดเสียงไม่เกินกว่า ๒ นาที คือ
เบาเสียง ยาว ๕ เสียง หึ่ง แล้ว เบาเสียง ขึ้น ตามคิดกันไม่ อีก ๒ เสียง
เรือที่ พ่วง นั้น จะ เบาเสียง สัญญา ตามที่ ว่า นักใด แต่ ห้ามไม่ให้ เบาเสียง
สัญญา อย่างอื่น

อนึ่ง เรือใบแลเรือที่มีขนาดต่ำกว่า ๒๐ ตันไม่จำเป็นต้อง ส่งเสียง
สัญญาตามที่ ว่า มาแล้ว แต่เมื่อไม่ได้ทำดัง นั้น ต้อง เบาเสียง สัญญา
อย่างอื่น ที่จัดตั้งเสมอไป มี ระยะเวลาขาดเสียงไม่เกินกว่า ๑ นาที

ให้ แล่นเรือ แต้ช้า ๆ เมื่อ เวลา มี หมอก ๆ ๓ ๆ

มาตรา ๑๖ เรือทุกลำ เมื่อ เวลา มี หมอก หรือ อากาศ มีัว หรือ หิมะตก
หรือ พายุ ฝน ตกหนัก ต้อง แล่น แต้ช้า ๆ แลใช้ ความ ระวัง เหตุ ให้
สมควร แก่ การ แล เวลา

เรือไฟทุกลำ เมื่อใด ยืน เสียง สัญญา เมื่อ เวลา มี หมอก ของ เรือ ลำอื่น เปน
เสียง มาจาก ข้าง หน้า เรือ แต่ ไม่ รัศ ว่า เรือ ลำนั้น อยู่ ตรง ไหน แน่ ถ้า
หาก สามารถ ทำได้ โดย ไม่ รัศ ขวาง ต้อง หยุด เดิน จักร ไว้ ก่อน แล้ว จึง
ค่อย แล่น ค่อย ไป โดย อย่าง ระวัง จนกว่า จะ พ้น ความ น่า ก่อ เกิด เหตุ เรือ โดน กัน

ข้อบังคับการถือท้ายเรือแล่นใบในทะเล
ที่เหตุอันตรายที่จะเกิดเรือโตนกัน

ความน่ากลัวจะเกิดเหตุเรือโตนกันนั้น ตามปกติย่อมจะทราบได้
จากความรู้สึกโดยเดี่ยวยึดเริ่มที่ก้นนอกทางเรือซึ่งแล่นใกล้เข้ามา
ถ้าสังเกตเห็นว่าเรือลำนั้นมีได้เปลี่ยนแปลงไปทางอื่นแล้ว ก็ให้พึง
เข้าใจว่ายังไม่พ้นความน่ากลัวที่จะเกิดโตนกันได้

มาตรา ๑๗ เมื่อเรือใบสองลำแล่นตรงเข้าใกล้จะสวนกันเป็นที่น่า
กลัวจะโตน ก็ให้เรือลำหนึ่งหลีกเลี่ยงของเรืออีกลำหนึ่ง ดังเช่นจะ
กล่าวต่อไปนี้ คือ :-

(ก) เรือลำใดซึ่งแล่นไปตามลมจะต้องหลีกเลี่ยงของเรือลำอื่นซึ่ง
แล่นขวางลมอยู่

(ข) เรือลำใดซึ่งแล่นขวางลมอยู่ข้างซ้ายมือ จะต้องหลีกเลี่ยง
ของเรือลำอื่นซึ่งแล่นขวางลมอยู่ข้างขวามือ

(ค) เมื่อเรือทั้งสองลำแล่นตามลม ๆ พัดมาผิดข้างเรือกัน เรือ
ที่มีลมพัดมาข้างซ้ายมือจะต้องหลีกเลี่ยงของเรือลำอื่น

(ข) เมื่อเรือทั้งสองลำแล่นตามลม ๆ พัดมาถูกข้างเดียวกัน เรือ
ที่อยู่ข้างต้นลมจะต้องหลีกเลี่ยงของเรือข้างปลายลม

(ง) เรือลำใดที่มีลมพัดดังท้าย จะต้องหลีกเลี่ยงของเรือลำอื่น

วันที่ ๑ มีนาคม ๒๔๕๖ ราชกิจจานุเบกษา เล่ม ๓๐ หน้า ๔๓๙

มาตรา ๑๘ เมื่อ เรือกลไฟ สองลำ แล่น ตรง หรือเกือบ ตรง มาจะ ส่ว
กัน เป็น ที่น่า กัด จะ โดน ก็ให้ เรือ ทั้ง สอง ลำ นั้น ถอย ทาย เติง ไป
ข้าง ขวามือ ของ ตน ทั้ง คู่ เพื่อ ว่า เรือ จะ ได้ หลีก พน ไป ข้าง ขวามือ ซ่ง กัน
แต่ กัน

อนึ่ง ข้อ ความ นี้ ใช้ ได้ แต่ เมื่อ เรือ สอง ลำ แล่น ตรง หรือ เกือบ ตรง มาจะ ส่ว
กัน ซึ่ง เป็น ที่น่า กัด จะ โดน กัน เข้า แต่ ไม่ได้ ใช้ ใน การ เรือ สอง
ลำ เมื่อ แล่น ตรง มาจะ ส่ว กัน ตาม ปรกติ ซึ่ง จะ ควร หลีก ให้ พน กัน ไป ได้

คราว ที่ จะ ใช้ ข้อ ความ บังคับ ข้อ นี้ จำเพาะ แต่ เมื่อ เรือ สอง ลำ แล่น ตรง หรือ
เกือบ ตรง เข้า มาหา กัน คือ ถ้า เป็น เวลา กลาง วัน เมื่อ เรือ ลำ หนึ่ง แด
เห็น เสา กระโถง เรือ อีก ลำ หนึ่ง ตรง หรือ เกือบ ตรง กัน กับ เสา กระโถง เรือ ของ
ตน แด กลาง คืน ใช้ ได้ ใน คราว ที่ เรือ ทั้ง สอง ลำ อาจ แด เห็น โคม ไฟ ข้าง ๆ
เรือ ทั้ง สอง ดวง ซ่ง กัน แด กัน ได้

ความ บังคับ ข้อ นี้ ไม่ได้ ใช้ คือ :- ใน เวลา กลาง วัน เมื่อ เรือ ลำ
หนึ่ง แด เห็น เรือ ลำ หนึ่ง ตรง นำ แล่น คัด ทาง เรือ ของ ตน หรือ ใน เวลา
กลาง คืน คราว ที่ โคม แดง เรือ ของ ตน ตรง กัน ข้าม กับ โคม ไฟ แดง ของ เรือ
ลำ หนึ่ง หรือ ใน เวลา เมื่อ โคม สี เขียว เรือ ลำ หนึ่ง ตรง กัน ข้าม กับ โคม
เขียว ของ เรือ อีก ลำ หนึ่ง หรือ ใน เวลา เมื่อ ได้ แด เห็น โคม แดง ไม่ แด
เห็น โคม เขียว หรือ แด เห็น โคม เขียว ไม่ แด เห็น โคม แดง ข้าง นำ เรือ หรือ ใน
เวลา เมื่อ เห็น ทั้ง โคม เขียว โคม แดง ใน ทิศ ใด ๆ นอกจาก เห็น ข้าง นำ เรือ ตน

เล่ม ๓๐ หน้า ๔๔๐ ราชกิจจานุเบกษา วันที่ ๑ มีนาคม ๒๔๕๖

มาตรา ๑๙ เมื่อเรือ กัดไฟ ต้องถ้า แล่น คัดทาง ชึ่ง กัน แล กัน ชึ่ง นำ
กัถว จะเกิดเหตุ โดน กัน เรือ ถ้าหนึ่ ที่ มีเรือ อื่น อยู่ ข้างขวา มือของ คน
จะ ต้อง หลีก ทาง ให้เรือ อื่น ไป

มาตรา ๒๐ เมื่อเรือ กัดไฟ ถ้าหนึ่ แลเรือ ใบ ถ้าหนึ่ แล่น ไปใน ทาง ที่
นำ กัถว จะเกิดเหตุ โดน กัน ก็ให้ เรือ กัดไฟ หลีก ทาง ให้เรือ ใบ

มาตรา ๒๑ ถ้าเรือ ต้องถ้า แล่น ทางเดียวกัน เมื่อเรือ ถ้าหนึ่ ที่ จะ
ต้อง หลีกทาง ตาม ความใน ข้อ บังคับ เหล่านี้ ก็ให้ เรือ อีก ถ้าหนึ่ นั้น คง
แล่น ตรง ไปตาม ทาง ของ คน

คำชี้แจง :- ในเวลา เมื่อ มีอากาศ ทุ้ม หรือมีเหตุ การ ช่าง อื่น ๆ
ถ้าเรือ ถ้าใด เห็นว่า เข้าไปใกล้ จะโดน กัน อัน จะ บังกัน มิได้ โดยใช่
วิธี ให้ ออกมาย หนึ่ หลีก ทาง ฉนั้น ก็ให้ เรือ ถ้าหนึ่ พยายาม อย่าง ดี ที่
สุด ที่ จะ บังกัน มิให้เกิดเหตุ โดน กัน ได้ (ให้ดู มาตรา ๒๗ แล ๒๙)

มาตรา ๒๒ เรือ ทกถ้า เมื่อ ต้อง หลีกทาง เรือ ถ้าอื่น ตาม ความใน ข้อ
บังคับ เหล่านี้ ถ้า ควร จะ เปน ได้ ก็ห้าม มิให้ แล่น คัด ข้าม เรือ ถ้าอื่น ไป

มาตรา ๒๓ เรือ กัดไฟ ทกถ้า ชึ่ง ต้อง หลีกทาง เรือ ถ้าอื่น ตาม ความใน
ข้อ บังคับ เหล่านี้ เมื่อ แล่น เข้ามา ใกล้ ถ้า จำ เปน ก็ ต้อง รว เครื่อง จักร ของ
เรือ หรือ หยด หรือ ใช้อักร ถอย หล้ง

มาตรา ๒๔ ถึง แม้ ว่า จะ ได้ มีความ ว่า ได้ ประการใด ๆ ใน ข้อ
บังคับ เหล่านี้ แลว ก็ดี เรือ ทกถ้า ที่ แล่น ได้ มา ทัน เรือ ถ้าอื่น จะ ต้อง
หลีก ให้ พ้น ทาง ของ เรือ ที่ คน ได้ มา ทัน นั้น

วันที่ ๒ มีนาคม ๒๕๕๖ ราชกิจจานุเบกษา เล่ม ๓๐ หน้า ๕๕๑

เรือทุกลำที่เดินติด ตามใกล้เข้ามา กับเรือลำอื่น จะมาจากทิศใด ๆ ก็ดี ถ้าเรือใดสังเกตเห็นว่าเรือหนึ่งนั้น อยู่ในทิศที่มากกว่า ๒ องศา ของวงเส้นทิศมาข้างท้าย ถึงกลาง ลำเรือ ก็ถือว่าเรือที่กำลังได้ติด มา นั้น ถ้าเป็นเวลากลางคืน จะไม่สามารถ แลเห็น โคมไฟข้าง ๆ ของเรือหนึ่งนั้น คงนี้แล้ว จะต้อง เรียก ว่า เป็นการ ที่ ได้ มา ทัด แล้ว แลภายหลัง จะ เปลี่ยน แปลง ทาง ทิศเดิน ของ เรือ สอง ลำนี้ ประการใด ๆ ก็ดี จะทำ ให้พ้น จากข้อที่เรือได้ มา ทัด นั้น เป็น เรือ ตัด ทาง ของเรือ ลำอื่น ที่หนี ตามความใน ข้อ ข้างต้น ไม่ได้ หรือ จะทำให้ เรือได้ พ้น จากความ จำเป็น ที่จะต้อง หลีก ทาง ของ เรือ แต้น หนึ่งนั้น ไม่ได้ จนกว่าเรือได้ จะเดิน พ้น เรือหนึ่ง ไปโดยดี แล้ว

เรือที่เดิน มา จะ หนี เรือ ลำอื่น ซึ่ง ใน เวลากลาง วัน ไม่สามารถ จะ ระวัง ได้ แน่ ว่า เรือ แต้น อยู่ ก่อน ไป ข้าง หัว หรือ ก่อน ไป ข้าง ท้าย เรือ ที่ ได้ มา นั้น ถ้า มีความ สงสัย อยู่ ก็ ควร เข้าใจ ว่า เป็น เรือ ได้ แล ต้อง หลีก ทาง ให้ เรือ หนึ่งนั้น ไป ให้พ้น อันตราย

มาตรา ๒๕ ใน ช่อง แคมเรือกลไฟ ทุก ลำ เมื่อ เห็น ว่า จะ ไม่มี อันตราย อันใด แล เห็น ว่า ควร ไป ได้ ก็ ต้อง แล่น ไป ข้าง ช่อง ทาง ซึ่ง อยู่ ข้างขวา ของ เรือ นั้น

มาตรา ๒๖ เรือใบ กำลัง แล่น จะต้อง หลีก ทาง ของ เรือใบ หรือ เรือ หาลำด้วย ชวน หรือ เบ็ด ตาก แลใจความ ข้อ ข้างต้น นี้ ไม่ได้ อนุญาต

วัน ๓๐ หน้า ๔๔๒

ราชกิจจานุเบกษา

วันที่ ๑ มีนาคม ๒๔๕๖

ให้เรือหาปลา มีอำนาจ กัด ขัด ขวาง ทาง เรือ ที่ เรือ อื่น นอก จาก เรือ
หาปลา ใช้ อยู่ เสมอ

มาตรา ๒๗ ในการ ประพฤติ ตาม แล การ เข้าใจ ความ ตาม ข้อ บังคับ
เหล่านี้ จะต้อง คิด เห็น เป็น ข้อ สำคัญ ที่ สุด ในการ ที่ จะ ไม่ ให้ เป็น
อันตราย ใน ทาง เติบ เรือ แล ไม่ ให้ เกิด เหตุ โศก นัน แล ถ้า ใน เหตุ การ
พิเศ โศก ๆ ซึ่ง จะ เกิด มี ขึ้น ซึ่ง จำ เปน ต้อง ทำ ผิด ข้อ บังคับ ที่ กล่าว มา แล้ว
นี้ เพื่อ จะ ให้ หลีก พ้น อันตราย ใน เหตุ นั้น ๆ ก็ ทำ ได้

เสียง สัญญา ต่าง ๆ ที่ ใช้ เมื่อ เรือ เห็น กัน

มาตรา ๒๘ เสียง สัญญา หลีก เรือ กัน คำ ที่ ว่า เป่า “เสียง ดั้น”
ที่ กล่าว ไว้ ใน มาตรา นั้น นี้ ให้ เข้าใจ ว่า เป่า เสียง หวัด ประมาณ วินาที หนึ่ง
เรือ ที่ จะ หลีก กัน เมื่อ แล เห็น ซึ่ง กัน แล กัน เรือ กด ไฟ กำ ลัง ที่ แล่น
ใน ทาง โศก ๆ ที่ จะ ควร ไป ได้ ตาม ใจ ความ หรือ ตาม ความ จำ เปน ต้อง ทำ
ตาม ข้อ บังคับ เหล่า นี้ นั้น ก็ ต้อง ชี้แจง ทาง นั้น โดย สัญญา เป่า เสียง หวัด
คัง จะ กล่าว ต่อ ไป นี้

เป่า หวัด เสียง ดั้น ๑ ที่ ให้ เข้าใจ ว่า “จะ ไป ทาง ขวา มื่อ”

เป่า หวัด เสียง ดั้น ๒ ที่ ให้ เข้าใจ ว่า “จะ ไป ทาง ซ้าย มื่อ”

เป่า หวัด เสียง ดั้น ๓ ที่ ให้ เข้าใจ ว่า “จะ ใช้ เครื่อง จักร กดย หล่ง
โดย เต็ม กำ ลัง”

วันที่ ๑ มีนาคม ๒๕๕๖

ราชกิจจานุเบกษา

เล่ม ๓๐ หน้า ๔๔๓

ห้ามเพน อัน ขาดมิให้เรือ ถ้าใดมีความประมาทต่อการเดินเรือให้ถูกทาง
มาตรา ๒๙ เรือทุกลำถึงแม้ว่าจะเปน ประการใด ก็ดี ย่าได้ประ
มาทในเหตุการณ์ ให้คอย ระวัง การ ที่ควร จะ ต้อง ทำ อยู่ เสมอ ใน ข้อ
บังคับเหล่านี้ ต้อง เข้าใจ ว่า ไม่มี ข้อใด ข้อ หนึ่ง ซึ่ง จะ บรรเทาโทษ ของ
เรือลำ หนึ่ง ลำใด หรือ เจ้าของเรือ หรือนายเรือ หรือ พวก ลูกเรือ นั้น
ที่จะ ให้พ้น จาก รับผิดชอบ ใน เหตุ ที่ เกิด ขึ้น เพราะ ละเลย ไม่ได้ ยก โคม
ไฟ ขึ้นไว้ หรือ ทำเสียง สัญญา ตามกำหนด หรือ ไม่ได้ ให้คน ยาม
คอย ระวัง การ หรือ การ อัน อัน สัมควร ต้อง ทำ ตาม ขรรมนิยม ของ
พวกเรือ หรือ ตาม เหตุ การ อัน พิเศษ ประการ หนึ่ง ประการใด ใน นั้น เลย
ข้อ ปฏิบัติตาม ความ ใน บังคับ สำหรับ
เดินเรือ ใน ท่าเรือ หรือน่านน้ำภายใน

มาตรา ๓๐ ข้อบังคับใด ๆ ซึ่ง กำหนดไว้ ใน พระราชบัญญัตินี้ มิได้
ขัด ขวาง กับ ข้อบังคับ พิเศษ ซึ่ง เจ้าพนักงาน ท้อง ที่ใด ๆ ได้ ตั้ง ขึ้นไว้
กล่าว ด้วยการเดินเรือใน ท่า ใน แม่น้ำ หรือน่านน้ำภายใน

สัญญา เวลา อับจน

มาตรา ๓๑ เมื่อเรือลำใด ถึง อับจน ต้อง การให้เรืออื่น หรือ คน
อยู่บนฝั่ง มาช่วย ก็ให้ ใช้ เครื่อง สัญญา หรือ แสดง อาการ ที่จะ กล่าว
ต่อไปนี้ จะให้ ใช้พรอมกัน หรือต่าง หากกัน ก็ได้ คือ

ในเวลาดกลางวัน

อย่าง ที่ ๑ ให้ ยิงปืน ประมาณ ครั้ง ละ หนึ่ง

อย่าง ที่ ๒ ให้ ใช้สัญญาณบอก ขัณฑ์ มีแจ้ง อยู่ใน สมุดโค้ด สำหรับ
นานาประเทศ ซึ่ง หมายถึง อักษร เอ. ซี.

อย่าง ที่ ๓ ให้ ใช้สัญญาณ ซึ่ง แดเห็นได้ โทด คือ ของ สี เหลี่ยม มี ดูก
คุ้ม หรือ ของ กดม คล้าย ดูก คุ้ม แขนง อยู่ เห็น ดู หรือ ได้ ชึ่ง นั้น

อย่าง ที่ ๔ ให้ ใช้ เครื่อง สัญญา ที่ กำหนด ให้ ใช้ เมื่อ เวลา มี หมอก
ทำให้ มี เสียง ดัง เสมอ ไป

ในเวลาดกลางคืน

อย่าง ที่ ๑ ให้ ยิง ปืน หรือ ดูก แดก ประมาณ ครั้ง ละ หนึ่ง

อย่าง ที่ ๒ ให้ มี เปลว ไฟ บน เรือ เปน คั่น ว่า ให้ คิด ไฟ เฒ่า ถัง น้ำ
มัน คิน หรือ ถัง น้ำมัน อย่าง หนึ่ง อย่าง ไค แล อื่น ๆ

อย่าง ที่ ๓ ให้ จุด พลุ ดอกไม้ ไฟ หรือ ดูก แดก เสียง ดัง มี ประกาย
ไฟ สี อย่าง หนึ่ง อย่าง ไค พลุ ชึ่ง บน อากาศ ยิง ที่ ละ อ้น ระยะ เวลา ห่าง กัน
น้อย หนึ่ง

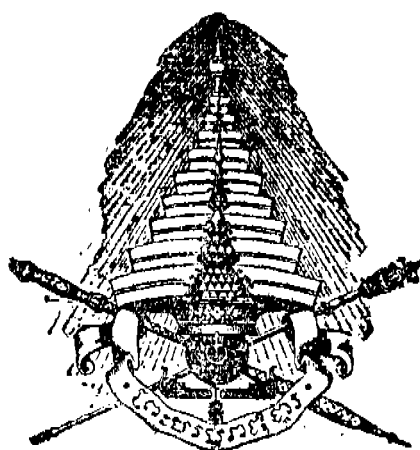
อย่าง ที่ ๔ ให้ ใช้ เครื่อง สัญญา ที่ กำหนด ให้ ใช้ เมื่อ เวลา มี หมอก ลง
ทำให้ มี เสียง ดัง เสมอ ไป

พระราชบัญญัติ นี้ ให้ เรียก ว่า “พระราชบัญญัติ บังคับ กัน เหตุ เรือ โดน กัน”
พระพุทธศักราช ๒๔๕๖ แดให้ พึง เข้าใจ ว่า เปน พระราชบัญญัติ ที่ มี ก่อ

วันที่ ๑ มีนาคม ๒๔๕๖ ราชกิจจานุเบกษา เล่ม ๓๐ หน้า ๔๔๔

ถึงใน พระราชบัญญัติ การเดินเรือใน น่านน้ำสยาม พระพุทธศักราช ๒๔๕๖
โดยใช้นามว่า “กฎสำหรับม็องกันมิให้เรือโดนกัน” แต่ “กฎข้อ
บังคับสำหรับม็องกันเหตุเรือโดนกัน” นั้น

ประกาศมา ณ วันที่ ๑๙ เดือน กุมภาพันธ์ พระพุทธศักราช ๒๔๕๖
เป็น วันที่ ๑๑๙๗ ในรัชกาลปัจจุบันนี้

พระราชบัญญัติ

จัดการ ม็องกันใช้ทรัพย์สิน พระพุทธศักราช ๒๔๕๖

มีพระบรมราชโองการ ใน พระบาทสมเด็จพระปรเมนทรมหาอานันทมหิดล
พระมงกุฎเกล้าเจ้าอยู่หัว ดำรัสเหนือเกล้าฯ ให้ประกาศให้ทราบทั่ว
กันว่า ใช้ทรัพย์สินเป็นโรคภัยชนิดหนึ่ง ถ้าบังเกิดเป็นเช่นแก่คนใน